

Hemelvaart v/d Heer - A - 2020

Verhaal van de hemelvaart naverteld door Nico ter Linden (1936 – 2018)

Uit: *Koning op een ezel: Verhalen uit het Nieuwe Testament.*

Uitgeverij Balans, Amsterdam, 2006, pp. 225 - 227.

“Ik zit nog vaak aan dat mooie paasverhaal van Johannes te denken,” zei Lucas op een avond tegen Matteüs, “Jezus die in levende lijve aan zijn volgelingen verschijnt. Hij blaast op hen en zegt: “Ontvang de adem van God, ontvang de heilige Geest” en stijgt vervolgens ten hemel op. Ik ga daar ook over schrijven, maar ik wil het anders doen. Ik maak er drie afzonderlijke verhalen van. Wat Johannes op één dag laat geschieden, zal ik dan in de tijd uit elkaar halen.”

“Dus je begint met een paasverhaal,” zei Matteüs?

“Ja,” zei Lucas, “maar eigenlijk heb ik dat al geschreven, dat herinner je je nog wel, over onze wandeling, samen, terug naar Emmaüs. Dus moet ik nu een verhaal over de hemelvaart van Jezus maken. Veertig dagen na Pasen lijkt mij daarvoor een passend moment. En dan kan ik precies op ons aloude pinksterfeest, vijftig dagen na Pasen, van de uitstorting van de heilige Geest vertellen.”

“Dat klinkt goed,” zei Matteüs.

“Wil je het horen?” vroeg Lucas de volgende morgen, “mijn verhaal over Jezus’ hemelvaart?”

“Je hebt er geen gras over laten groeien,” zei Matteüs.

“Ik schreef het in één keer op. Ik had voor dat verhaal een wolk nodig en ik vond ook dat Mozes en Elia er weer in voor moesten komen, die twee profeten van lang geleden. Ineens dacht ik toen aan dat geheimzinnige verhaal van Jezus die op een berg met Mozes en Elia sprak over zijn naderende dood. Stralend witte gestalten waren het, het was daar al een beetje hemel op aarde. De discipelen wilden het graag zo houden, ze wilden er drie tenten bouwen, een voor Jezus, een voor Mozes en een voor Elia. Plotseling bedekte een dikke wolk de top van de berg. “Hij is mijn zoon,” zei een stem, “hoort naar hem.” Toen de wolk was opgetrokken, stond alleen Jezus daar nog. Mozes en Elia waren verdwenen, de droom was over, het visioen voorbij. “Kom,” zei Jezus tegen zijn leerlingen, “laten wij weer naar het dal gaan, naar waar de mensen wonen.”

“En die geschiedenis, heb jij gebruikt voor je hemelvaartverhaal?,” zei Matteüs.

“Ja,” zei Lucas, en hij vertelde:

Veertig dagen lang is Jezus na zijn dood nog in dromen en visioenen aan zijn discipelen verschenen. Zo konden zij er een beetje aan wennen, dat hij er niet meer was en dat zij zijn werk moesten voortzetten. Jezus sprak met hen over het koninkrijk van God, dat eens zal komen. Waar hij zijn voeten had gezet, was het er al een beetje geweest. Eens zou het er helemaal zijn, het rijk van God. “Geloof dat maar,” zei Jezus.

Ze zaten op de Olijfberg. Het was de laatste keer dat Jezus aan hen verscheen, maar dat wisten ze nog niet. “Wanneer kom je terug?” vroegen ze. Daar bedoelden ze mee: “Wanneer komt het koninkrijk van God?”

“Dat weet geen mens,” zei Jezus. “Dat weet God alleen. Zorg er maar voor dat het gauw kan komen. Kijk ernaar uit, naar het grote feest. Leef ernaar toe, in mijn geest.”

“In jouw geest?” vroegen de discipelen.

“Ja,” zei Jezus. “Want ik laat jullie niet zomaar achter. De geest van God die in de profeten leefde, in Mozes, in Elia, en in mij, zal ook in jullie zijn, waar je ook gaat. Blijf bij elkaar, blijf in Jeruzalem, dan zal mijn Vader die geest ook aan jullie geven.”

En zie, terwijl Jezus deze woorden sprak, werd hij omhoog geheven, hij voer ten hemel op. Toen onttrok een wolk hem aan hun ogen, zij zagen Jezus niet meer. Nu was het aan hen om op aarde als goede dienaren in die geest van Jezus te leven.

Ze maakten alleen nog geen aanstalten, ze stonden als verlamd naar de hemel te staren. Maar zie, plotseling waren daar weer dezelfde twee stralend witte gestalten die nog niet zo lang geleden, ook op een berg, uit den hoge waren verschenen, Mozes en Elia. "Wat staan jullie toch naar de hemel te turen? Richt je liever op de aarde waar de mensen wonen."

Toen zijn de discipelen naar Jeruzalem teruggekeerd. Zij gingen naar de bovenzaal waar ze nog niet zolang geleden met Jezus het paasmaal hadden gevierd. Nu zal de heilige Geest wel gauw komen, dachten ze.

Ninetta Sombart (Berlijn 1925 - Arlesheim 2019), maakte dit kunstwerk, waarin de kleuren blauw, wit en groen overheersen.

*Met het **blauw** roept ze de hemel op, de plaats waar men God situeert.*

*Met het **wit** roept ze met vage contouren Jezus op die in die hemel opgenomen wordt. Beeldende taal om te zeggen dat Jezus bij God hoort.*

*Het **groen** stelt de wereld voor - en ook de berg waar de Hemelvaart plaats vond. Bergen, torens, bomen ... alles wat duidelijk boven de horizon uitsteekt en reikt naar de hemel, werd vroeger gezien als een contactpunt met God / de goden.*